

Šiesta nedeľa vo veľkonočnom období A

14. mája 2023

Jn 14, 15 – 21

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnes už aj v našich krajoch – aj na Slovensku - je cirkev zmietaná mnohými otázkami. My veriaci sme nezriedka vystavení tvrdej kritike. V spoločnosti prevláda snaha o slobodu, nezávislosť, svojprávnosť. Každý chce myslieť nezávisle na ostatných, nechceme byť podriadení iným, nechceme byť závislí na vonkajšej autorite. Preto nemáme radi výrazy poslušnosť či prikázanie. Aj keď kedysi sa slovu poslušnosť upísali celé kresťanské rehole, dnes už mladí ľudia na toto slovo nepočúvajú. Vo všeobecnosti neradi počúvame o prikázani, o autorite, ba neradi o nich aj hovoríme.

Napriek tomu dnešné evanjelium sa začína slovami: „Ak ma milujete, zachováate moje prikázania“. Je zrejmé, že prikázaniam, záväznosti sa celkom nevyhneme, aj keď si zároveň vážime slobodu.

Moderná spoločnosť je postavená na slobode, demokracii a napriek tomu ani dnes sa nemôžeme vyhnúť tomu, čo nás aj zaväzuje. Sloboda nie je len robenie toho, čo sa každému zachce - to by ostane ani nebola sloboda, skôr svojvôľa – ozajstná sloboda nás vždy aj zaväzuje. Sloboda znamená hlbšie tajomstvo ako svojvôľa. Sloboda sa týka života s ostatnými, života v spoločenstve, v spoločnosti. Ozajstné spoločenstvo nemôžeme zúžiť len na vzájomnú toleranciu - pakt, v ktorom si navzájom nebudeme ubližovať. To by bolo málo, bol by to len vzájomný obchod, ktorý by nás obral o to najcennejšie – o skutočný vzťah s tými druhými. A to by z nás urobilo len väzňov nášho vlastného ja.

Preto ani my kresťania, ani cirkev nemôžeme žiť bez určitých zákonov a prikázani. Ale zároveň hneď dodávame Ježišove slová: „ak zachovate moje prikázania, ja budem vo vás a vy budete vo mne, zostane vo vás moja láska - tak ako ja som v Otcovi a otec je vo mne.“ Vidíme, že pri Ježišovi najdôležitejšia je láska – vzťah, ktorý máme k Bohu i k druhým ľuďom. Práve láska, vzťah k druhým a vzťah k Bohu podľa Ježiša robí aj prikázania ľahkými, preto je dôležitejšia ako všetko ostatné. Ježiš vedel, že bez lásky prikázania z nás urobia len otrokov – síce dobre fungujúcich, ale predsa len otrokov.

Preto vo svojej rozlúčkovej reči zdôrazňoval Ježiš náš vzťah lásky k Otcovi, k Bohu i naše vzájomné vzťahy. Preto sa aj my máme pýtať seba samých, či k druhým – najmä k tým mladším – vieme prichádzať nielen so starostlivosťou, ale zároveň aj s veľkorysťou, s dôverou, teda či prichádzame k ním s láskou.

Ježiš nám dáva svoj dar – dáva nám dar lásky, dáva nám Ducha pravdy a to sú dary, ktoré dostávame nie pre nás samotných, ale pre náš život s inými. Sú to dary, ktoré dostávame pre naše vzťahy s inými, pre vzťah k životu samotnému. Máme s nimi prichádzať k iným, máme s týmito darmi pristupovať aj k životu samotnému.

Podľa Ježiša máme tieto dary odovzdávať iným aj vtedy, keď hneď nevidíme ich ovocie. To je možno najťažšie. Ved' máme sklón vždy čakať odmenu za našu snahu. Nevieme byť tak dobrí ako je Boh, ktorý dáva vychádzať slnku na spravodlivých i nespravodlivých. Najlepšie to ale vedia mamy, ktoré

dnes majú svoj sviatok a ktorým patrí za to naša vďaka. Tak, či onak, snažiť sa o túto nezištnosť, je úlohou nás kresťanov.

Ak to dokážeme, potom budeme vedieť deťom, aj mládeži, ale i ostatným ľuďom ukázať tie nároky, ktoré na nás položil Kristus, ako ozaj vznešené nároky, ktoré nie sú na ťarchu, ale sú nám cťou. Vtedy nanovo ukážeme Ježišovu pravdu ako tú, ktorá nás ľudí dvíha, ktorá robí náš život naozaj ľudskejším, naozaj lepším.

Viliam Arbet